

лѣ, а не за сва могућа положења живота изобразили, изгубе свое држанѣ, чимъ се обстоятельства ньиова промѣне. Слава народа неоснива се садъ на нѣговой млагобройной величини, не на нѣговой якости и чврстой тѣлесности, на дуготрајемъ здрављу и торжественой о-свети надъ нѣгови увредителъ нити пакъ на обожаваню француски обичая и моде: него на морално-интелектуалной величини, самодѣятности и самосталности, на любави и уваженю целогъ народа и нѣговомъ скопчаню са човечествомъ и Историомъ света. Пука (spiesbürgerlich) независимость какве мале слабе было политичне или книжевне республике, дуговременость у одцепљиваню једногъ малогъ племена и нарѣчия имао само за оне душе дражести, кое чувство да членови једногъ великогъ целогъ буду непознаю, и зато га и неразуму. Што је маныи округъ, што је друштво у комъ живимо одъ другіи друштва више оддвоено, то су маня невкусния понятия коя имамо, книге кое пишемо, художе-ства коя произвађамо, ћрбо намъ изванъ ови ништа познато нис, што бы наасъ къ једномъ добротворномъ поравнаню и поревнованю водити могло. Такови ограничени люди и племена мисле, да је свака относителна величина већъ найвећа величина и савршенство; али кое найвећи између врабаца, нис између птица. Ни једанъ народъ и ни једно племе некъ неодустасе одъ користногъ ревнованя, ћръ гди